

Околъ Орфена птици фаркатъ
Възъ него вейки сивліеви хвѣрлетъ! 185
Играха Юди хоро що играха,
Орфенъ си свирка вейке запря,
Пѣсна хоровита вейке не напѣва,
На майка си ржка цалуна,
Та си навърви да си ходи по сичка земя. 190
Вървя що вървя дойде на земя Арабія,
Още во Харабска града не е влялъ
Пѣсна сладка си засвири,
Свирка си ся слуше дуръ на vise небо!
Сички велетъ и ся карба каратъ: 195
Едни велетъ: чи сѣ църно-морски Юди?
Други велетъ: чи си е Орфенъ младъ свирелжія,
Що ся фалби фали по сичка земя!
Сички излягоха да си видетъ,
Кой е товѣ свирелжія? 200
Излягоха и десетъ кралски керки,
Да си слушетъ тая сладка пѣсна;
— Ду тогѣ тие не бѣха изляли вонка отъ сарая,
Нить човечко око ги бѣ видело —
Когѣ отъ сарая излягоха, 205
Изгряха кату десетъ сонца!
На сички очи ся заблескаха,
Ся масха кату во магла деновита,
Само на Орфенъ очи не заблескаха,
Ся почюди на тяхна-га гиздавина! 210
Отъ сички сонце грѣше,
Я що бѣше наймалка-та,
Отъ нея ду две сонца грѣеха!
На Орфенъ ся молба молетъ,
Да посвири тая свирка, 215